

Grund til af Hensyn til dem at anlægge en Jærnbane. — Dernæst er der en Jærnbane nord paa til Forbindelse mellem Frihavnen og den nordjællandske Bane. Naar vi nu kun se hen til Frihavnsvarer, det vil sige toldpligtige Varer — thi man anlægger ikke Frihavnen for toldfrie Varer, idet de kunne behandles i den gamle Havn, Toldvæsenet generer dem ikke, det er kun for toldpligtige Varer, man anlægger Frihavnen — er det Spørgsmaalet, hvilke ere de Varer, og hvor mange ere de? Jeg tror, at man vil finde, at de ere saa faa, at det er aldeles meningsløst for deres Skyld at anlægge en Jærnbane. Hele det toldpligtige Varekvantum, bortset fra Stenful og Tømmer, som ifølge deres Natur slet ikke egne sig til den Slags Trafik, beløber sig til omtrent 12 pCt. af alt, hvad der kommer til Kjøbenhavn, og deraf gaar en Del til Udlandet og skal altsaa ikke befordres paa Jærnbane, en Del til Søen til danske Havne, og skal altsaa heller ikke befordres paa Jærnbane, og en Del køres ind i Kjøbenhavn og skal altsaa heller ikke befordres paa Jærnbane. Hvor meget bliver der saa tilbage? Der bliver den smule tilbage, som er nødvendigt for at forsyne Æerne, Sjælland, maaske Lolland-Falster og de omkringliggende Æer. Det er det hele. Jeg tror ikke, at det vil udgøre 5,000 Bognlæs om Aaret. Statistik mangler desværre i dette Forhold, men det er utvivlsomt et saa ringe Kvantum, at Staten vil staa sig uendelig meget bedre ved at befordre disse Varer gratis enten paa Bognmandsvogne eller paa Trillebøre end for disse Varers Skyld at anlægge en Jærnbane. Nu ved jeg nok, at man har jagt, at man kan befordre andre Varer, Korn, Klid, Foderstoffer. Ja, det er ganske rigtig, men saa har man forladt Frihavnsaanten. Det er ikke for saadanne Varers Skyld, at man strider til disse store Anstrængelser, som man agter at stride til, men er det saa, at man anlægger Jærnbanen i det væsentlige for toldpligtige Varers Skyld, er det et Spørgsmaal, om det ikke er langt rimeligere at begynde med at anlægge en Jærnbane i Fortjættelse af den bestaaende fra Nyhavn til Toldboden, thi den vil have at befordre alle de Varer, der komme ad Jærnbanen fra Korsør, og som hver Dag skulle føres ad Jærnbanen til Toldboden.

Der kunde saaledes dog paavises nogen Nytte, som Jærnbanen vilde have, man vilde paa den kunne befordre alle toldfrie Varer af de Arter, som jeg nys nævnte, der nu sendes ad Jærnbanen til Sjælland og nærliggende Æer. Det er selvfølgelig, at disse Varers Kvantum ikke vil vokse saa at sige med et eneste Bund, fordi vi saa en Jærnbane; de sjællandske Kreaturer spise ikke mere Klid, end før vi fik en Frihavn. Disse Varer skulle befordres den Dag i Dag, og de skulle befordres, naar Frihavnen kommer, det bliver akkurat det samme, men hvorfor saa ikke stride til at anlægge denne Jærnbane straks, hvorfor udtaler den ærede Minister saa, at det hafter ikke med Løsningen af Jærnbanen fra Nyhavn til Toldboden, at den ikke har praktisk Værdi, før Frihavnen er anlagt? Jeg paastaar, at netop nu har den praktisk Betydning. Den vil maaske tabe i den Henseende, naar Frihavnen anlægges, fordi nogle af de Varer, der nu oplægges i den gamle Havn, selvfølgelig ville blive oplagte i Frihavnen. Men hvad der stikker bagved, er noget, der unddrager sig — det tror jeg sikkert at turde sige — den ærede Indenrigsministers Sagtagelsesevne, det er netop Bejtræbelsen for at skabe en fortrinnsvis begunstiget Stilling for den nye Havn for at give den Lejlighed til at rane fra den gamle Havn, da den ellers er udsat for at gore Tjafte, og det er en Bestræbelse, der dukker Hovedet op saa mange Steder, en Bestræbelse, som kom frem i et Forsøg paa at tilvejebringe en forandret Opkrævningsmaade af Skibsafgiften, saaledes at den ikke skulde opkræves i Frihavnen, men blot i den gamle Havn, en Bestræbelse, som har fundet et for vedkommende heldigt Udtryk i, at man har faaet Frihavnen fri for alle kommunale Statter og Statsafgifter og har fundet et fornyet Udtryk i Bestræbelsen for at saa Havneafgiften ophævet der, hvilket maa virke ødelæggende for den gamle Havn og derimod blive til Fordel for den nye. Jeg er overbevist om, at den ærede Minister ikke har haft Blik for, hvad der saaledes er foregaaet.

Hvad vi her nærmest skulle tage under Behandling, er Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa Ordningen af Havneafgiften er foreslaaet i § 8. Derefter gaar det jo i forte Træk ud paa: for det første en Be-